

Boekverslag Scholieren.com

J'avais douze ans, j'ai pris mon vélo et je suis partie à l'école / Ik was twaalf en ik fietste naar school door Sabine Dardenne

Lara

Ik had al weleens van Dutroux gehoord, maar ook niet echt veel. Toen mijn tante met dit boek aan kwam zetten ben ik het meteen gaan lezen. Ik verwachtte dat het heel eng was, kan je voorstellen een meisje van 12 dat 80 dagen is mishandeld en misbruikt. Maar het viel reuze mee. Sabine had alles heel gedetailleerd verteld maar over het verkrachten en de brieven waarin ze dat beschrijft heeft ze weggelaten. Toen ik eenmaal het boek uithad voelde ik me eigen wel een beetje raar, je kan je namelijk zelf niet voorstellen hoe dat geweest is, hoe je 80 dagen in een hok van 0,9 bij 3 meter moest zitten. Vanaf de eerste dag is haar ook wijsgemaakt dat alles haar schuld was en haar ouders haar niet meer moesten. Dit boek is in geen geval te vergelijken met een ander boek, niemand heeft dit ook meegemaakt. De meeste indruk heeft dit stukje op mij gemaakt:

Win een weekend Breda met 3 vrienden en...

ontdek de leukste studentenstad van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door: **NHTV** internationaal hoger onderwijs Breda

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:
NHTV Internationaal
hoger onderwijs
Breda

scholieren
.com

In de bergplaats liepen overal kleine bruine beestjes die ook konden vliegen en die ik vol walging dood sloeg. Ik haat insecten, wat voor soort dan ook. Ik zat onder de rode plekken en was me constant aan het krabben. In het begin zaten er 1 of 2, later wemelde het ervan. Ik leefde als een beest, en nu werd ik ook nog eens omringd door beesten. Hij kwam langs om het hok te bespuiten met insecticide, waarna ik er 2 dagen lang niet kon slapen. Ik ben toen boven gebleven, in de kamer.

Op een dag verzocht ik hem met klem om een punaise of iets anders puntigs. Ik had gaatjes in mijn oren en omdat ik op die 28ste mei naar het zwembad ging had ik mijn oorbellen niet in. Ik wilde niet dat de gaatjes dicht zouden groeien. Ditmaal weigerde hij. Maar toen ontdekte ik een paperclip, die ik uit elkaar heb getrokken, waarna ik hem dagelijks door de gaatjes haalden en vervolgens zorgvuldig op het plankje legde. Ik probeerde op een treurige manier alles te organiseren, net als thuis...

Dit stukje vind ik zo mooi omdat hoe vies, slecht en eng het ook was ze der bij bleef met haar hoofd, ze alles organiseerde en der eigen zelfs bekommerde over de gaatjes in haar oren. Alleen maar omdat ze dacht dat ze de rest van haar leven in het hok zou moeten blijven zitten.

Het bijzondere is ook dat hoe zwaar ze het ook gehad heeft ze het helemaal zelf heeft verwerkt, zonder psychiater of wat dan ook. En dat vind ik zo knap van haar en zo mooi aan dit boek.

Ik zou dit boek zeker aanraden aan de rest van de klas het is heel erg mooi en interessant.